

POSTANOWIENIE

16 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 16 kwietnia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa R.K.

przeciwko A.Ś.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A.Ś.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 12 sierpnia 2025 r., I ACa 1894/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. przyznaje radcy prawnemu J.M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Lublinie 8100 złotych, powiększone o podatek VAT, kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Pozwana A.Ś. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 12 sierpnia 2025 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie i oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na istotne zagadnienie prawne: Czy dopuszczalne jest poręczenie

wekslowe (awal wekslowy) za cudzy dług (tj. dług osoby trzeciej) w formie wystawienia innego weksla własnego *in blanco*, czy taka czynność prawna jako co najmniej zmierzająca do obejścia przepisów prawa bezwzględnie obowiązujących, w szczególności art. 30-32 w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe w zw. z art. 58 k.c. powinna być traktowana jako bezwzględnie nieważna? Ponadto skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu.

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie prawne tych wymagań nie spełnia. Skarżąca nie sporządziła w sposób prawidłowy uzasadnienia dla pierwszej przesłanki kasacyjnej, gdyż nie przytoczyła argumentów wskazujących na istnienie poważnych wątpliwości prawnych odnośnie do przedstawionego zagadnienia, poglądów orzecznictwa i doktryny, możliwych rozbieżnych interpretacji prawnych i racji juredycznych stojących za każdą z nich. Ponadto, uzasadnienie sporządzone przez skarżącą odbiega od treści sformułowanego zagadnienia, gdyż koncentruje się na wymaganiach formalnych oświadczenia woli poręczyciela wekslowego, a więc dłużnika poręczającego zobowiązanie wekslowe. Natomiast zagadnienie prawne odnosi się do dopuszczalności wystawienia weksla *in blanco*, a więc zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Co więcej, sugestia jakoby wystawiony przez pozwaną weksel zabezpieczał inne zobowiązanie wekslowe osoby trzeciej (byłego męża pozwanej) nie znajduje potwierdzenia w stanie faktycznym. Według ustaleń Sądu Apelacyjnego pozwana wystawiła weksel na zabezpieczenie umowy pożyczki, a nie innego zobowiązania wekslowego.

Skarga kasacyjna jest natomiast oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżąca nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pozwana nie wskazała nawet, jaki konkretnie przepis bądź przepisy zostały jej zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi (s. 5-6 skargi). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Ponadto Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał już uwagę, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nie jest możliwa sytuacja, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Co jest sporne nie może być przecież oczywiste.

Według Sądu Najwyższego nie ma także innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ponadto Sąd Najwyższy na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego z urzędu przyznał pełnomocnikowi pozwanej koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Marcin Łochowski

(D.Z.)

[a.ł]